

Buffalo :: Bill

Hrdina divokého západu.

Bystrým očím Billa Codyho nešlo několik kalužinek krve a četné otisky bot, svědčící o tuhém boji, který na místě tom byl sveden.

Buffalo Bill se bez dlouhého rozmyšlení a uvažování vrátil k potoku pro koně. S třesoucí se chvatem upevnil sedlo a vyvíhnuv se na ně, stiskl boky koňovy ostruhami.

Věrné, chytré zvíře porozumělo, že na jeho rychlosti mnoho záleží a proto s napjetím všech sil zrovna vyletělo na temeno protějšího vrchu.

Buffalo Bill spatřil poštovní kočár asi anglickou milu před sebou. Zplašené trojspřežení uhnělo v šíleném tempu po silnici.

Uznáváje, že ho již nedohoní, vytrhl revolver z opasku a střelil několikrát za sebou do povětří. Strašná ozvěna těchto poplašných výstřelů dolehla k uším Havla Podkovy.

Poštovský pacholík se ohlédl a poznav Billa Codyho, rychle obrátil poštu a hnal se k němu nazpět.

Život za život.

Slavný zvěd rozjel se mu v ústřety, takže se na půli cesty setkali.

“Pro Boha věčného, Havle — co pak se děje!” volal na něho z daleka.

“Čert se žení, pane Cody!” odpověděl poštovský pacholík vztekle. “Všichni tři detektivové i s vězňem práskli do bot!”

Slavný junák úzasem zahvířil. “Kam pak si namířili?” otázal se z krátká.

“To ví jen Bůh a oni sami — já o tom nemám ani tušení!”

“Ale člověče, jak pak to bylo možná?” zvolal najednou Buffalo Bill hněvivě.

Místo odpovědi ukázal mu poštovský pacholík strašnou, dosud krvavější ránu v týle.

“Hrom a peklo!” vykřikl slavný zvěd. “Ted’ už rozumím!”

“Nemusím se vám tedy již omlouvat?”

“Omluvy u vás není třeba — znám vaši svědomitost a spolehlivost!” řekl Buffalo Bill. “Avšak vypravujte mi, jak se všechno sběhlo!”

“Na mou duši, Bille Cody, mnoho neví, neboť mi jde hlava divně kolem!”

“Věřím vám, povězte mi aspoň, co víte.”

“To učiním rád!”

“Pospěte si tedy, neboť je škoda každé vteřiny!”

Vzdor tomuto napomenutí se poštovský pacholík hluboko zamyslí. Bylo patrné, že si musí teprve vzpomínati.

“Byl jste cestou přepaden?” po máhal mu Buffalo Bill.

“Nevím!” zasténal ubohý Havel Podkova a hlava mu sklesla na prsa, jako by se nemohl ubránit dřímotám. “Věřte mi, že jsem bolestí již na polo šílený!”

“To vám rád věřím! Vratme se tedy přede vším k potoku, kde ránu dobře vymyjeme a zavážeme. — Na štěstí mám vždy své ranhojičské náčiní u sebe, takže vám ji mohu i jak tak zašít. — Potom si snad brzy na všechno vzpomene.”

Poštovský pacholík bezděky poslechl.

Sjeli opět s kopce k potoku. Buffalo Bill měl již takovou zkušenost a obratnost v zacházení s ranami všeho druhu, že zcela dobře mohl nahradit študovaného ranhojiče. Hlavní výhodou pro jeho pacienty bylo, že sám na sobě nejlépe zkoušel, jak co bolí, a proto si při každé operaci počínal co nejšetrněji.

Když byl hotov, Havel Podkova na věčné pohléd.

“Děkuji vám, Bille Cody!” zašeptal slabým hlasem. “Cítím, že jest mi pořád lépe a lépe.”

“Co nevidět budete zase jako jste býval!” těšil jej Buffalo Bill. “Rána není tak zlá, jak se na první pohled zdálo.”

Potom odešel kousek stranou, chtěje raněnému dopřátí času, aby se vzpamatoval. O živý svět by mu byl nerad přitížil otázkami, k jejichž jasnému zodpovězení bylo třeba zdravého rozumu.

Havel Podkova ležel chvíli na trávníku jako bez sebe.

Najednou se vzhopil a sám zvolal Billa Codyho.

“Již vím, narazil jsem hlavou o skálu!” vykřikl, namáhaje se, aby slavnému zvědovi podal přece nějakou zprávu.

“Pochybují, milý Havle!” usmál se Buffalo Bill. “Spíše bych řekl, že to byla kulka, kterou po vás vypálil někdo od zadu.”

“Ano, máte pravdu! Pamatuji se, že jsem zaslechl výstřel. — Byli jsme právě u brodu. Napojil jsem koně a nechal je volným krokem klusat. Najednou jsem ucítil v týle strašnou ránu, která mne svrhla s kozlíku.

Nevím, jak dlouho jsem ležel na zemi. Když jsem procipl, viděl jsem, že koně stojí, ale nepokojně potrhují kočárem sem a tam.

Byli by rádi utekli, avšak oprátní, jež mi vypadly z ruk, otočily se na osu a koně zdržovaly.

Sebrav se konečně se země, pohlédl jsem napřed do kočáru. — Byl prázdný! Všichni byli ti tam — detektivové i s vězňem! — Běd- ně jsem se vydrápal na kozlík a ujížděl — co koně stačili — dále. Proč, kam a jak — to jsem na mou duši nevěděl.

Myslí jsem jen na to, že moji pocestní jsou pryč a že je stůj co stůj musím dohonit.”

“Nu, to se nám snad ještě podaří!” těšil jej slavný junák znova. “Se světa nesešli, a proto je spíše nebo později přece někde dopadneme.”

Potom ještě jednou, a to důkladněji prozkoumal jeviště záhadné události. Sleduje otisky bot kousek do lesa, najednou radostně vykřikl.

Zpozoroval čerstvou stopu pěti koní, kteří přijeli od východu, čekali nějakou dobu v houští a potom zběsilým tryskem uhněli na jih.

Skokem se vrátil k poštovskému pacholíkovi, několika slovy mu vysvětlil svůj vynález a nestaraje se děle o něho, skočil na koně a ten tam po nové stopě.

Když se setmělo, spatřil před sebou záři táborového ohně, prokmitávající z černé houštiny.

Skočil s koně a tiše jako had se plazil blíž a blíž.

Konečně vyslídil skupinu pěti osob, stojící opodál ohně, prokmitávající z černé houštiny.

Skočil s koně a tiše jako had se plazil blíž a blíž.

Konečně vyslídil skupinu pěti osob, stojící opodál ohně. Jednou z nich byla — slečna Ardellová v Red Pocketu známá pod jménem krásná Bonnie.

Kromě ní byli čtyři mužové — detektiv Ray se svými pomocníky a s vysoboženým odsouzenecem Hedvábným Samem.

“Chvála Bohu!” pomyslí si slavný zvěd. “Aspoň je zde mám všechny pohromadě!”

Nastaviv uši, mohl zcela dobře vyslechnouti jejich rozmluvu, vedenou dosti hlasitě.

“Nie platno, Same, musím se již vrátit do Red Pocketu!” řekla právě krásná Bonnie smutným hlasem. “Jsi konečně na svobodě — při památce našich milých rodičů tě zapřisáhám, vaší si jí — vaší si svobody a s penězi, kterými jsem tě hojně opatřila, odejdi někam, kde tě nikdo nezná, a začni nový, pocestný život!”

Bůh ví, jak mi bylo těžko, dopustiti se pro tebe takového bezpráví, jež od jakživa z duše nenávidím, — zvláště když se při něm přece neobešlo bez krveprolití, neboť ubohý Havel Podkova je zajiště povážlivě raněn.

Ze jsi můj bratr, nemohla jsem se klidně dívat na tvou předčasnou, potupnou smrt, ačkoli sám

nejlépe víš, žeš jí zasloužil! — Chee-li se mi za to odměnit, jak jsi přísahal, splň svůj slib a naprav, co se ještě napravití dá!”

A obrátivši se k Jindřichu Rayovi, pokračovala:

“Neměl jste na poštovského pacholika střeliti, neboť bylo mým výslovným přáním, aby se vše odbylo bez krvavého násilí. Jsem jista, že vám to Diek vyřídil, když vám odevzdal padělané úřední listiny, pro něž jsem ho na východ poslala.

Ale snad Bůh dá, že se nešťastný hoch z rány vyhojí. — Nuže, ujednáním odměnu jsem vám již vyplatila, a proto vám jenom ještě radím, abyste co nejrychleji zmizel z této krajiny, kterou i já brzy opustím, abych se s Diekem, s vyvoleným svého srdce, usadila někde na východě.

A ted’ s Bohem, Samueli! — Myslí, že se na tomto světě již nikdy neuvidíme!”

To řkouce, přistoupila zase k bratrovi a podávala mu ruku na rozloučenou. Ale v tom nepravý detektiv Ray vytrhl z opasku revolver, postavil se před Sama Ardelvu a strašným hlasem vykřikl na oba své soudruhy:

“Chlapi nestůjte! Nebudeme přece tak hloupí, abychom si nevezli všechny peníze, které mají u sebe!”

Zároveň střelil a nežli Hedvábný Sam mohl jen pomyslet na obranu projela mu kulka zádeca srdcem.

Pronikavě vykřikl, zamávaj rukama kolem sebe — a padl mrtev sestře k nohám.

Ale to také bylo poslední darebáctví, kterého se domnělý detektiv na světě dopustil. Hned na to zableskl se v tmavém houští, za nímž byl Buffalo Bill ukryt a než lupič mohl vypáliti druhou ránu po zdešené Bonii, ležel sám mrtev na zemi.

Oba jeho soudruhy vystřelili na zdař Bůh a hleděli se spasiti útekem.

Ale neutekli daleko.

Bonnie brzy nabyla své podivuhodné duchapřítomnosti, vytrhla revolver a jedinou ranou zastřelila jednoho z prehájejících zlosynů, kdežto druhý skácel se zasažen kulkou slavného zvěda.

Mohutná postava stepního knížete vynořila se ze tmy pralesa.

Krásná Bonnie zůstala klidná, jako by jeho příchod byla již očekávala.

“Tři zrádná ústa jsou ucpaná!” řekla vítězně. “Děkuji vám za svůj život, Bille Cody! Co pak se mého bratra týče, je mu lépe, že jest mrtev — aspoň nezemřel na šibenici!”

“Slečno Bonnie!” odpověděl Buffalo Bill. “Tuší jsem hned vaší ruku v této záležitosti a právě jsem se přesvědčil, že mne ani tentokrátě tušení neklamalo. To byla tedy vaše leš, kterou jste chtěla bratra vysvoboditi!”

Úkryt tamhle az křovím, vyslechl jsem celou vaši rozmluvu. Ale buďte bez starosti — z mých úst nevyjde slovíčka, dokud nebudete v bezpečí!

Čekala jste s koňmi na svého bratra v dolí a vysvobodila jste ho — aspoň od potupné smrti na popravišti.

Na štěstí nebyl Havel Podkova těžce raněn, ačkoli jeho rána jest velmi bolestná. Snad by ho byla stála život, kdybych se k tomu nebyl naskytl v čas mu jí nezavázal. Ted’ však najisto doufám, že se z ní vykréše.

Jen pak, slečno Bonnie, mohu vám důtklivě raditi, abyste se co nejrychleji vrátila do Red Pocketu, uspořádala tam své záležitosti a ihned odjela za Diekem na východ. Dovolte, abych vám zároveň vyslovil nejsrdčnější blahopřání k nastávajícímu sňatku.

Peníze, které jste dala svému bratrovi a těmto třem padouchům, jsou vaše, proto si je klidně můžete vzít. — Já zajedu ted’ na poštovní stanici a řeknu poštovskému pacholíkovi Havlovi, aby se zde na zpáteční cestě zastavil pro všechny čtyři mrtvolky a zavezl je do pevnosti k úřední prohlídce a k zjištění smrti odsouzenovců.

Havel nemá tušení že jste vy ve věci zapletena. Bude vypravova-

ti svou příhodu a z té všichni zajiště usoudí, že se několik přátel vašeho bratra pokusilo o jeho vysvobození.

Co mne setýče, já podám podobnou zprávu, takže nebude třeba o vás se zmiňovati. Vzdor tomu však opakují svou radu, abyste se co nejrychleji z této krajiny vytrhla, neboť čert nikdy nespí a nějakou náhodou mohla by pro vás osudná pravda vyjít na jevo.”

“Děkuji vám, Bille Cody — děkuji vám srdečně!” zvolala nešťastná Bonnie, hluboko dojata šlechetností slavného junáka. “Rozumím se, že vaší rady hned poslechnu — a ve všem!”

Schválně jsem se před dvěma lety přistěhovala do Red Pocketu, abych byla na blízkou bratrovi, který v této krajině provozoval své nekalé řemeslo. Učinila jsem tak v naději, že se mi ho podaří na sebe upoutati a vrátiti jej na pravou cestu.

V naději té jsem se trpce zklamala. Nepodařilo se mi to — ale proto přece vás snažně prosím, abyste se přinálvil za jeho slavný, křesťanský pohřeb. — Bůh sám vám nahradí všechno, co jste pro mne dobrého učinil!”

Klekle k chladnoucí mrtvole Hedvábného Sama a vřelým sester- ským polibkem na ztuhlé čelo ještě naposled osvědčila věrnou lásku, kterou i k zlotřilému bratrovi hnula.

Potom se vyvíhla na sedlo a ještě jednou stisknuvši Billu Codymu ruku na rozloučenou, zmizela v tmavé noci.

Buffalo Bill dorazil na poštovní stanici dříve než Havel Podkova. Nechtěje se čekáním na něho zdržovati, zanechal mu písemnou zprávu s vyzváním, aby si na státní útraty najal dva silné lidi, kteří by mu s mrtvolami pomohli.

A tak se též stalo.

Mrtvolky byly nalezeny do poštovního kočáru, který na štěstí nebyl cestujícími obsazen.

V pevnosti byl celý záhadný případ zapsán do protokolu, jako hodnověrní svědci vyslechnuti poštovský pacholík Havel i slavný náčelník armádních zvědů Buffalo Bill — a tím trestní pře Hedvábného Sama konečně vyřízena.

Pouze plukovníku Woodovi a svému nejvěrnějšímu příteli doktoru Powellovi řekl Buffalo Bill pravdu.

“Ať jen v pokoji jede za vyvoleným svého srdce a je s ním šťasten!” rozhodl starý, dobovrsedčný voják, když se jej slavný junák pro jistotu tázal, nřhodlá-li přece proti Bonii něco podniknouti.

Za několik měsíců na to obdržel Buffalo Bill z Anglie podmořský telegram následujícího krátkého, ale jasného obsahu:

“Žijeme v Angii a jsme nevýslovně šťastni. Bůh vám požehnej! Diek a Bonnie.”

Ukončení dílu Rekyne z Yellow-Valleye.

Magda, dcera pátého pluku.

Postmistr loupežníkem.

Guajaval!

Toto zvučné jméno dala si malá obec na jiho-západním pomezí severoamerického. Znělo překrásně a budilo skvělé představy. A přece na celé osadě nebylo nic krásného kromě tohoto jména! Naopak, bylo to snad nejmizernější zlodějské hnízdo na celém divokém západě a — ačkoli leželo na jedné z nejživějších poštovních tratí — byl by se mu zajisté každý pocestný raději z daleka vyhnul, kdyby se mu bylo dostalo jména, aspoň trochu skutečnosti přiměřeného.

Jaká sbrě se v Guajavalu usadila, o tom vydával nejlepší svědectví hřbitov poměrně ještě mladé obce. Byl totiž rozsáhlejší a “obydlenější” než samo město živých.

Nebylo tím vinno ani podnebí, jež bylo mírné a zdravé, ani lékaří, neboť zde byl pouze jeden a toho nikdo nevolal. Všichni lidé, kterými byl hřbitov tak brzy přeplněn, zemřeli — jak se na divokém západě říká — v botách, totiž ve rvačce, kterých bývalo v Guajavalu vždy několik na denním pořádku.

Obee tato ežela na místě dosti důležitém, totiž na křižovatece několika poštovních silnic. Vzdor tomu čítala jenom asi sto bídých dřevěných chatrčí, malebně roztroušených kolem velké, ano rozsáhlé budovy poštovního hotelu.

Když Buffalo Bill, přesazen do této krajiny, po prve spatřil s kopce ohromný hostinec a vůkol něho drobné chaty, nemohl se zdržeti smíchu a zvolal:

“Ejhle kvočna s hejnem kurátek!”

Nedaleko odtud byly zlaté do-ly. Tu i tam v údolí bylo viděti též několik rolnických usedlostí, jejichž mírumilovné obyvatelstvo jen velmi zřídka přišlo do styku s městskými rváči.

Avšak přede vším byla tato osada důležitá jakožto poštovní stanice, a to jedna z těch, na něž pocestní do nejdlejší smrti nezapomíná.

Hotel byl zbudován ze silných klad, obitých prkny, natřenými olejovou barvou, takže z venku vypadal dost slušně. Uvnitř měl jen velkou nálevnu a řadu malých pokojků pro pocestné, kteří chtěli za mnoho peněz špatně přenočovati anebo byli nuceni čekati nějaký den na další spojení.

Přede všemi hotely divokého západu, v nichž člověk nenašel mnoho pohodlí, vyznamenával se hotel guajavalský tím, že v něm nebylo pohodlí pražádného. I jídlo bývalo zde takové, že všichni nešťastníci, které ukrutný hlad donutil, aby ho okusili, vzpomínali na ně po celý zbytek svého života jen s hrůzou a ošklivostí.

Guajaval měl všeho všudy asi pět set obyvatelů, jejichž hlavním zaměstnáním byl chlast a hra v karty, končící z pravidla krvavou rvačkou. Kromě toho byla většina mužů ve službách poštovní společnosti, ale tou se ještě nikdo v Guajavalu nestrhal.

U hotelu byly zřízeny velké stáje pro koně i kolny pro poštovní kočáry a dostavníky, neboť horlivý a podnikavý poštovník Brauer zabýval se též dopravou pocestných na místa od poštovní silnice vzdálená.

Kromě toho vydržovala zde též společnost pro rychlou dopravu malých zásilek — tak zvaná Pony Express Company — stanici s dva nácti jízdými posly a s množstvím koní, kterým co do rychlosti nebylo daleko široko rovných.

Vedle poštovního hotelu bylo zde několik malých hospod čili “saloonů”, tři kupecké krámy, jeden kolář, jedna kovárna a pět nebo šest více méně tajných heren.

Všechny ostatní chatrče byly vlastně stravovny — boarding-houses — neboť rodin, usedlých v našem slova smyslu nebylo. Celá osada skládala se totiž z mužů svo- bodných, nemajících vlastního krabu ani nikoho, kdo by jim vařil.

Bylo právě poledne, když Buffalo Bill vyjel na kopec, s něhož bylo viděti městečko, rozložené v údolí asi deset anglických mil před ním.

Teprve asi před půl hodinou zabušil z pralesa na poštovní silnici, a bystré, zkušené oči jeho hned zpozorovaly čerstvé koleje vozu, který tudy před nedávnem ujížděl směrem k poštovní stanici.

Když zastavil koně a naslouchal, opravdu postřehl temný rachot těžkopádného poštovního kočáru.

Po krátkém přemýšlení se rozhodl, že neučiní polední přestávku, nýbrž pojedě dále a v Guajavalu poobědvá.

Tryskem se rozjel s kopce do údolí, ale skoro každé čtvrt hodiny stanul, aby se pokochoval malebnou krásou divoké přírody. Po jedné takové zastávce právě chtěl zase vjíždět pokračovati, když v tom někdo kdesi pod ním vykřikl několik velitelských slov.

Rachot poštovního kočáru okamžitě umlkl a na silnici rozhostilo se hluboké, dusné ticho.

Slavný zvěd znal strašný význam rozkazu, jenž mu dolehl k uším:

“Stůj — Ruce vzhůru!”

Poštovní kočár byl od lupičů přepaden!

Billu Codymu nepřišlo na mysl,

aby si lámal hlavu nebo se zdržoval otázkou, kolik jich asi je.

Nebyl z těch, kteří se lekaří přemýšlením.

Vrazil koni ostruhy do boků, uhlínel jako víchor po cestě, nesčíslnými oklikami se vinoucí s mírného, hustým mlázím zarostlého svahu do údolí.

U jedné takové okliky spatřil poštovní kočár i lupiče, kteří ho zastavili.

Byli jen dva.

Jeden stál u předního páru koní a drže je za uzdy, hrozivě mířil na poštovského pacholika krátkou, mízernou ručnicí. Druhý stál u otevřených dveří kočáru a s revolverem v ruce vybíral od překvapených pocestných peníze.

Měkká cesta tlumila dusot zvědova koně, takže ho do práce zabraní zlosynové neslyšeli.

Za to však neuhý jemmému, vyvíčenému sluchu poštovského pacholika.

Sotva se Buffalo Bill objevil na jevišti a viděl, že pouze jeden chlap drží koně, aby jim kočár ne mohl s lupem ujetí, vytrhl revolver z opasku a střelil.

Se smrtelnou jistotou vrazil poštovnímu lupiči kulku do srdce.

Pacholík již při pohledu na důstojníka Spojených Států nabyl zase plně duchapřítomnosti. Zuřivě šlehl do koně těžká poštovní kára se opět rachotem rozešla.

Všechna kopyta koní i široká, nemotorná kola kočáru přehnal se po mrtvole zastřeleného lupiče, takže v ní sotva jediná kostka zůstala celá.

Druhý zbojník, stojící u otevřených dveří kočáru, lekutným oněmel. Právě natahoval ruku pro koženou kabelu s velkým obnosem peněz, kterou mu podával jakýsi vojenský pokladník, sedící v kočáře.

Ještě než pochopil, co vlastně se děje, šlehl poštovský pacholík do koní — kočár st rozejel — a otevřená dvířka práskla lupiče po hlavě, takže byl okamžitě vzhůru nahamí a revolver mu odletěl z ruky.

Pošta byla brzy v prachu, neboť poštovský pacholík pamatoval jen na vlastní kůži a bezpečnost vojenského pokladníka, nestaraje se o osud jejich statečného vysvoboditele.

Mnohem déle než se omrácený lupič vzpamatoval a za bolestného sténání se sbíral ze země.

Buffalo Bill zatím skočil s koně a stál již nad ním jako bůh pomsty. V jedné ruce držel revolver, namířený zrovna na srdce zlosynovo- du, druhou mu strhl s tváře černou škrabošku, a zároveň zvolal silným velitelským hlasem:

“Ruce vzhůru — nebo jste synem smrti!”

Hned na to však — sotva pohlédl na odhalenou tvář lupičovu — dodal v nesmírném úžasu:

“Jakže — to jste vy, pane Brauer? — Poštovník — loupežník? — Člověk, zastávající tak důležitý úřad?”

“Ach, Bille Cody!” zasténal tak nenadále prozrazený.

“Ten jsem!”

“Pak jsem už jako nebožtík!”

“Tamhle váš soudruh jest jím už chvíli.”

“Zastřelil jste ho?”

“Ovšem — Či myslíte, že toho nezaskoužím?”

“Zasloužil, Bille Cody — jako já provaz, který mne nemine!”

“Kde jsou ostatní vaši soudruhové?”

“Neměli jsme žádných.”

“Je to pravda?”

“Jak je Bůh nade mnou, byli jsme sami dva!”

“A co je ten druhý padouch zač?”

“Je to jeden z mých zřízenců na poštovní stanici.”

“Hm, jste tedy pořád ještě poštovníkem v Guajavalu?”

“Až do dneška jsem byl. Ted’ arcí je mému poštovníctví konec!”

“Který to byl poštovský pacholík?”

“Jistý Kaj Kirk.”

“Toho neznám.”

“Není divu. Slouží zde teprve od velkonoe a jest ještě nezkušený. Sice by nebyl tak bezhlavě odejel a nestaral se, co bude s vámi.”

(Pokračování.)